

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/100/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3719201435
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martina Trnavská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3719201435.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Martiny Trnavskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v spore žalobcu G., proti žalovanému N., o vydanie veci, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 30. septembra 2021 č. k. 5C/11/2019-225, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. o náhrade trov konania m e n í tak, že žalobcovi p r i z n á v a náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Žalobcovi p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 30. septembra 2021 č. k. 5C/11/2019-225 súd prvej inštancie uložil žalovanému vydať žalobcovi osobné motorové vozidlo zn. Z. EVČ: K., čiernej farby, ktoré bolo žalobcovi zaistené dňa 23.01.2018 rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru v K. do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. rozhodol, že žalobcovi nepriznáva náhradu trov konania. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobe vyhovel, lebo mal preukázané, že sú splnené podmienky pre vydanie veci, a to vlastníctvo veci žalobcom a zadržiavanie (úschova) vozidla žalovaným. O trovách konania rozhodol podľa § 257 a § 255 ods. 1 C.s.p. Dôvodil, že keďže bol žalobca v konaní plne úspešný, mal by mať nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu, no on prihliadol na skutočnosť, že žalovaný nezadržiaval vec svojvoľne, ale na základe zákonného zmocnenia, keď mu § 21 ods. 9 zákona č. 171/1993 Z. z. resp. § 97 ods. 1 Tr. por. ukladali uschovať vozidlo až do rozhodnutia súdu, nakoľko vlastnícke právo k veci bolo tvrdené viacerými osobami. Keďže žalovaný vec žalobcovi nemohol vydať pred týmto súdnym rozhodnutím, nezavinil svojim prístupom toto konanie. Uviedol, že žalovaného nemožno považovať ani za neúspešného, nakoľko sám si nárok na vozidlo nikdy nerobil a nepochybňoval právo vlastníka (či už žalobcu alebo iného) na vydanie veci. To, že žalovaný počas konania spochybnil svoju pasívnu legitímáciu, či vlastnícke právo žalovaného k veci a poukazoval na rozdielnu rozhodovaciu činnosť súdov, na uvedenom nič nemení, nakoľko žalovaný takto postupovať (ako žalovaná strana konania) mohol. Zároveň s postupom žalovaného v konaní nie je možné spojiť žiadne priesťahy v konaní alebo predlžovanie konania. Preto existujú v danom konaní dôvody hodné osobitného zreteľa pre výnimočné nepriznanie náhrady trov konania inak úspešnému žalobcovi.

2. Proti rozsudku v rozsahu výroku II. o náhrade trov konania podal žalobca včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že mu prizná náhradu trov konania v rozsahu 100 % prípadne, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odvolaní namietol, že výnimočnosť ani dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle použitého § 257 C.s.p. v tejto veci neexistujú. Tvrdenie, že vlastnícke právo k vozidlu uplatňovalo viacej osôb, žalovaný v konaní nepreukázal. On žalobca nikdy netvrdil, že by si žalovaný robil na vozidlo vlastnícky nárok, je však celkom nesporné, že žalovaný jeho vozidlo dlhodobo zadržiaval a bránil mu tak vo výkone jeho vlastníckeho práva. Nie je tiež možné súhlasiť s názorom,

že žalovaný by jeho vlastnícke právo nespochybňoval. Práve naopak spochybňoval to, že ňho mohlo dôjsť k vydržaniu vlastníckeho práva. Ďalej žalobca poukázal, že zaplatil súdny poplatok za žalobu i za odvolanie a bol vzhľadom na náročnosť veci a na postoj žalovaného nútený mať v spore právne zastúpenie. Vo veci nie sú dané žiadne osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery strán sporu, ktoré by odôvodňovali aplikáciu § 257 C.s.p.. Žalovaný je ústredným orgánom štátnej správy.

3. Žalovaný k odvolaniu uviedol, že navrhuje napadnuté rozhodnutie o trovách konania ako vecne správne potvrdiť, pretože aplikácia § 257 C.s.p. je vhodná a spravodlivá. Postup, ako aj celý priebeh zaistenia a úschovy vozidla je pre posúdenie veci relevantný. Žalovaný podotýka, že nemal inú zákonnú možnosť ako strpieť žalobu žalobcu a vzhľadom na svoje procesné postavenie žalovaného využívať jemu patriace prostriedky procesnej obrany. Orgány polície nemali inú zákonnú možnosť ako v prípade žalobcu vozidlo zaistiť a následne uschovať, nakoľko existovali pochybnosti o vlastníctve k veci, ktoré mohol odstrániť jedine súd. Žalovaný vzhľadom na celý priebeh konania, ako aj jeho aktivitu a postoj k veci nepovažuje za spravodlivé, aby uhradil žalobcovi aj trovy konania, nakoľko by bolo neprimerane tvrdé, aby bol žalovaný takto „potrestaný“ predovšetkým s poukazom na zákonný postup polície a nemožnosť postupovať iným spôsobom (v prípade, ak sa policajné orgány nechceli dopustiť excesu). Žalovaný sám mal záujem predmetnú vec čo najrychlejšie ukončiť, proti výroku o vydaní veci žalobcovi nepodal odvolanie, vozidlo promptne žalobcovi vydal.

4. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z., (ďalej len CSP) bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku II. podľa ustanovenia § 388 CSP zmenil.

5. Odvolaním bol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie iba vo výroku o náhrade trov konania, preto odvolací súd preskúmaval iba túto odvolaním napadnutú časť rozsudku. Výrok vo veci samej rozhodnutím odvolacieho súdu zostáva nedotknutý.

6. Odvolací súd zistil, že žalobca sa žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovanému vydať mu motorové vozidlo zn. Z., EČV K., čiernej farby, ktoré mu bolo zaistené dňa 23.01.2018 rozhodnutím Okresného riaditeľstva PZ v K. podľa § 21 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore z dôvodu podozrenia, že vozidlo súvisí so spáchaním trestného činu. Žalovaný ho uložil do úschovy. Listom zo dňa 10.05.2018 bolo žalobcovi oznámené, že predmetné vozidlo už nie je potrebné pre účely trestného konania, a teda je možné vykonať jeho vrátenie. K vráteniu vozidla doposiaľ nedošlo, nakoľko podľa žalovaného si nárok na vozidlo uplatnila aj spoločnosť M. - U. K., so sídlom J., Q.-S., E.. Prvýkrát o veci rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 25. novembra 2019 č. k. 5C/11/2019 - 147 tak, že žalobu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Na základe odvolania žalobcu odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V poradí druhým, napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobe vyhovel, pretože v konaní bolo preukázané, že žalobca je vlastníkom predmetného osobného motorového vozidla, ktoré nadobudol na základe kúpnej zmluvy zo dňa 21.10.2015. Ako uviedol odvolací súd v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí, zo spisu nevyplýva, že by niekto iný, napr. nemecká spoločnosť uplatnila svoj nárok na vrátenie vozidla občianskoprávnou žalobou. K uvedenému odvolací súd dopĺňa, že hoci § 21 ods. 9 zákona o Policajnom zbore je normou procesného práva (trestného), upravuje postup subjektov trestného konania v oblasti súkromného práva a možno z neho vyextrahovať podklad pre subjektívny nárok žalobcu uplatnený pred civilným súdom.

7. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj rozhodovanie o náhrade trov konania (napr. I. ÚS 48/05, II. ÚS 272/08). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky je aj to, že strana sporu, ktorá v konaní, spravdla v spore, uspela, má zásadne právo na to, aby sa jej nahradili všetky trovy, ktoré zaplatila vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Ak sa chce súd odchýliť od tohto pravidla, musí vychádzať zo zákona a túto odchýlku aj náležite odôvodniť, inak porušuje základné právo na súdnu ochranu dotknutého účastníka.

8. Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa, či výnimočných okolností prípadu, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov konania žalobcovi a ktoré by boli dané špecifickosťou predmetu konania, procesnou situáciou, či sociálnou situáciou niektozej z procesných strán. Naopak podľa názoru odvolacieho súdu

je nespravodlivé úspešnému žalobcovi domáhajúcemu sa ochrany svojho vlastníckeho práva náhradu trov konania nepriznať. Argumentácia žalovaného, ktorú súd prvej inštancie prevzal, že jeho orgán iba postupoval v súlade so zákonom, neobstojí, pretože, pokiaľ má žalovaný Slovenská republika v tomto konaní záujem na dodržaní postupu prijatého Národnou radou Slovenskej republiky v § 21 ods. 9 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore, musí si byť vedomý toho, že s takýmto postupom (uplatnením práva na zaistenú vec na civilnom súde) sú spojené určité náklady, ktoré v prípade jeho neúspechu, bude povinný znášať. Preto nie je spravodlivé, aby žalobca, ktorému nebolo vozidlo vrátené a ktorý postupoval v zmysle upozornenia žalovaného v liste podaním žaloby na súde, znášal aj náklady civilného sporového konania spojené s účelným uplatňovaním a bránením jeho vlastníckeho práva. Je zrejmé, že iná osoba, ktorá si podľa žalovaného uplatňovala vlastnícke právo k veci, žiadnu žalobu o vydanie veci v civilnom procese v stanovenej lehote nepodala. Napriek tomu žalovaný zotrval v súdnom konaní na tom, že vozidlo žalobcovi vydať nemieni. Vzhľadom na list Okresného riaditeľstva PZ SR zo dňa 10.05.2018 žalobcovi ako vlastníkovi vozidla nezostávalo iné, len podať predmetnú civilnú žalobu. Za tejto situácie nemohla byť dôvodom na aplikáciu § 257 C.s.p. samotná skutočnosť postavenia žalovaného ako subjektu orgánu verejnej moci alebo situácia ohľadne výkladu ustanovení zákona o Policajnom zbore žalovaným. Odvolací súd je toho názoru, že o náhrade trov konania bolo potrebné rozhodnúť podľa základnej zásady, zásady úspechu vo veci vyjadrenej v § 255 ods. 1 C.s.p.

9. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

10. Podľa § 388 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

11. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie o náhrade trov konania podľa § 388 C.s.p., keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho zrušenie ani pre jeho potvrdenie, zmenil tak, že vo veci plne úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100% tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

12. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 C.s.p. v spojení s § 255 ods.1 a § 251 C.s.p. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. odvolací súd náhradu trov priznal. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

13. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).